

virke som samlet Menighed, altsaa døbte Børn og confirmerede dem, og disse Børn saa voxede til og skulde ægtevis, var det et Spørgsmaal, hvorvidt Folketirken kunde anerkjende deres Confirmation, og om den da ikke maatte fordrø, at de skulde confirmeres om igjen. Det var et Hovedanspuds punkt for Menighedens frie Bestaaen i Folketirken, men dette Anspuds punkt er imidlertid senere blevet hævet, idet det med overordentlig Beredvillighed er borttaget af den høitærede nuværende Justitsminister, der ikke ifjor kunde faae Menighedens Stilling i Lovbundet Forhold til Folketirken paa den Maade, som her var paa Bane. Men idet han gjorde dette Skridt, hvorved han gav Birkedal Lov til at vie Folk med Kongebrev, haade Medlemmer af sin Menighed, og hvem der ellers vilde lade sig vie af ham, har han borttaget hele Besværen af den vanskelige Stilling, som Birkedal og hans Menighed indtog, før dette skete, thi derved er det nu blevet saa, at fra nu af have Birkedal og hans Menighed aldeles ingen Anspudssteen, hvorpaa de kunne komme til at falde, naar de ikke bryde med, hvad der er Folketirkens Grundvold. Det er dens evangelisk-lutheriske Charakter. Saalænge de beholde den, er der nu ingen Anspudssteen paa deres Veie. Men nu er Sagen den, at Birkedals og hans Menigheds Exempel har viist, at paa denne Maade kunne en Menighed og dens Præst staae uhindrede og rigtigt i den danske Folkekirke; ligesaa fuldt som disse kan en anden Menighed og Præst under samme Villkaar som Birkedal og hans Menighed herefter staae i den danske Folkekirke, og jeg tvivler ikke paa, at enhver viis Regjering vilde, naar saadanne Menigheder fremstode, følge den nuværende Regjerings Exempel og stadfæste en saadan Præsts Ret til at ægtevis i sin Menighed Folk med Kongebrev. Naar en saadan Veie er banet, er det ganske forunderligt, om den danske Rigsdags Folkething nu vil lægge et saadant Anspud for denne Livsudvikling i Folketirken, som jeg ikke kan nægte ligger i enkelte af dette Lovforslags Bestemmelser. Det var navnlig dette den ærebe foregaaende Taler dvælede ved, nemlig hvilke Betingelser Menigheden og dens Præst skulde underkaste sig ifølge dette Lov-

forslag, og det haade hvad Tallet i Menigheden, hvad Afstanden, hvad Bebohuset og hvad Præstens Stilling i det Hele angaaer, saaledes som det omhandles i den første Paragraph. Disse Ting ere vistnok bestandige Indskrænkninger i den Stilling, som Birkedal og hans Menighed have, men hvad der er Hovedsagen, er dog det, at, naar de afvige det Mindste fra Læren eller fra Ritus, vilde de blive stillede udenfor Folketirken. Jeg gjorde ifjor gjældende, da det Tilfælde, der er paa Bornholm, blev omtalt, at det, som betegner den danske Folkekirkes Grundvold, er dens evangelisk-lutheriske Charakter; det er altsaa det Fællesskab, som den har med hele den evangelisk-lutheriske Kirke. Jeg hørte nok, at den høitagtede Minister dertil svarede: „og de for den danske Folkekirke særegne Bestemmelser“, men disse ere for mig ikke det Afgjørende, naar Spørgsmaalet er om at høre Folketirken til eller ikke. Det viser ogsaa Praxis; thi naar en norsk Familie flytter herved, er der ikke Spørgsmaal om, at en saadan Familie, naar den faaer Indbudsret og Borgerrret her, jo i Alt staaer fuldstændig i den danske Folkekirke, og dog afviger den norske Folkekirke ganske betydeligt fra den danske Folkekirke i sine enkelte udvortes Bestemmelser. Det Samme er Tilfældet med svenske og med tyske Familier; hvormegen Forskjel der end i de enkelte udvortes Bestemmelser kan være mellem disse forskjellige Afdelinger af den evangelisk-lutheriske Kirke, vilde disse Familier ikke, naar de komme i Forhold til den danske Folkekirke, blive hindrede i at have Samfund med den. Men det var dog forunderligt, at den Menighed, som selv vilde sørge for sin Kirkebygning, som selv vilde betale sin Præst og altsaa ikke fordrø en Smule materiel Understøttelse af Staten, skulde underbrages sin Forbindelse med Folketirken, uagtet § 3 i Grundloven lyder paa, at Folketirken i Danmark er den evangelisk-lutheriske og understøttes som saadan af Staten, saa at man meget mere skulde troe, at en saadan Menighed, naar vi tale om at give den en Lovbunden Stilling, da maatte faae det med, at Staten idetmindste for en Deel skulde lønne dens Præst. Dette skulde man troe maatte følge